

Витомир Теофиловић

КЊИЖЕВНИ И МОРАЛНИ ВЕЛИКАН ЉУБОМИР СИМОВИЋ

Љубомир Симовић је међу нашим најзначајнијим песницима и драмским писцима протеклог века и прве четвртине овог. Сами наслови његових збирки су речити: *Словенске елесије, Весели гробови, Последња земља, Шлемови, Уочи трећих петлова, Субота, Видик на две воде, Ум за морем, Десет обраћања Бофињи Тројеручици хиландарској, Источнице, Горњи град, Игла и конач, Љуска од јајета, Одлазак Растка Немањића на Свету гору*. Особене су и његове драме *Хасанагиница, Чудо у Шаргану, Путајуће позориште Шопаловићи и Бој на Косову*. Симовићеве песме преведене су на многе језике, а слично је и са његовим драмама – *Путајуће позориште Шопаловићи*, комедија са задивљујућим радијусом хумора и сатире. играно је на сценама широм света, а изврсну прођу имале су и остале његове драме. Поезија Симовићева на особен начин спаја традицију и модерност – њени садржаји, тематске осе и поруке су у духу актуелног доба, морални и духовни ангажман на фону палимпсеста који обухвата светску културу и њене врхунске вредности.

Важно је истаћи да је, упоредо са књижевном, Симовић био и морална громада.

Збирка *Уочи трећих петлова* на импресиван начин отелотворује синтезу песничке имагинације и моралног ангажмана, интегрални хуманизам. Другим речима, Симовићево поетско умеће је прожето бригом и стрепњом за судбину рода свога. Но нежна топлина његове лирике често се судара са леденим стенама актуелне политике и била јој неопходна помоћ епике, призив наде и снаге оличене у фолклорним топосима снаге отпора и одбране личне и колективне слободе. Савезник у тој борби су сатира и хумор, иронична дистанца спрам стварности и призив запретанеог етоса и исконске вере у победу добра над злим.

Терет бремена које носи Симовићев песнички субјект, човек као појединац и колективно биће народа, на потресан начин нам осликава

песник како историјским асоцијацијама и узорима моралне вертикале, тако и раскошним асортиманом хуморних ефеката и сатиричне убојитости. То су одлике и поезије и прозе Љубомира Симовића, а понајвише његових драма *Чудо у Шаргану* и *Путујуће позориште Шопаловић*.

Читав Симовићев опус посвећен је свом роду и завичају, али у том мору љубави према отаџбини и прецима песник није заточник идеје о изузетности свог национа. Овенчао је и из горњег и из доњег ракурса и све подвиге и радости и све падове и боли рода свога, али не идеализује прошлост нити је беспризивни оптимиста прам будућности. Овај велики родољуб испевао је и горке стихове о својима, о нашим:

ЗАВЕТОВАЊЕ

С руком на срцу
сви се заветују,
да ће свим снагама,
да ће до краја живота и света,
да ће до последњег даха,
и после њега,

из покољења у покољење,
из облака у облак,
у веке векова,
да преноси заветну реч.

Ал знам ја докле ће ко
овај завет да носи:
гладни до меса,
жедни до потока,
озебли до ватре,
до цокула боси.